РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

27 октомври 2010 година *

По дело T-24/05

Alliance One International, Inc., по-рано Commercial Corp., установено в Данвил, Вирджиния (Съединени американски щати),

Standard Commercial Tobacco Co., Inc., установено в Уилсън, Северна Каролина (Съединени американски щати),

Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd, установено във Вадуц (Лихтенщайн),

за които се явяват първоначално адв. M. Odriozola Alén, адв. M. Marañon Hermoso и адв. A. Emch, а впоследствие адв. Odriozola Alén, адв. M. Barrantes Diaz и адв. A. João Vide, avocats,

жалбоподатели,

* Език на производството: английски.

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-н É. Gippini Fournier, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2004) 4030 окончателен на Комисията от 20 октомври 2004 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания),

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-жа I. Labucka и г-н K. O'Higgins (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 юни 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1. *Жалбоподателите и административното производство*

1 World Wide Tobacco España, SA (наричано по-нататък „WWTE“) е едно от четирите предприятия за първична преработка на суров тютюн в Испания (наричани по-нататък „преработвателите“ или „испанските преработватели“).

2 Останалите трима испански преработватели са: Compañia española de tabaco en rama, SA (наричано по-нататък „Cetarsa“), Agroexpansión, SA и Tabacos Españoles, SL (наричано по-нататък „Taes“).

3 Между 1995 г. и 5 май 1998 г. две трети от капитала на WWTE се притежава от Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd (наричано по-нататък „TCLT“), изцяло притежавано от Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (наричано по-нататък

„SCTC“) дъщерно дружество, което на свой ред е изцяло притежавано от американското многонационално дружество Standard Commercial Corp. (наричано по-нататък „SCC“). Останалата една трета се притежава от председателя на управителния съвет на WWTE и от двама членове на неговото семейство.

4 На 5 май 1998 г. TCLT увеличава участието си в капитала на WWTE на 86,94 %, като останалата част от акциите се притежава от самото WWTE (9,73 %) и от едно физическо лице (3,33 %). През октомври 1998 г. WWTE придобива акциите на физическото лице, а SCC придобива пряко участие в капитала на WWTE в размер на 0,04 %. През май 1999 г. TCLT и SCC увеличават участието си в капитала на WWTE съответно на 89,64 % и на 0,05 %, като останалата част се притежава от самото WWTE.

5 SCC, SCTC и TCLT са жалбоподателите по настоящото дело. Групата дружества, към която те принадлежат, ще бъде наричана по-нататък „групата Standard“.

6 Тъй като разполага със сведения, че испанските преработватели и производители на суров тютюн са нарушили член 81 ЕО, на 3 и 4 октомври 2001 г. Комисията на Европейските общности извършва на основание член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) проверки в помещенията на трима от тези преработватели, а именно Cetarsa, Agroexpansión и WWTE, както и на Asociación Nacional de Empresas Transformadoras de Tabaco (наричано по-нататък „Anetab“).

7 На 3 октомври 2001 г. Комисията извършва проверки и в помещенията на Maison des métiers du tabac et de la Fédération européenne des transformateurs de tabac, а на 5 октомври 2001 г. — в помещенията на Federación nacional de cultivadores de tabaco (наричано по-нататък „FNCT“).

8 През януари и февруари 2002 г. преработвателите и Anetab предоставят определени сведения на Комисията. Впоследствие тя отправя до тях, както и до FNCT, няколко искания за информация на основание член 11 от Регламент № 17. Освен това Комисията моли испанското министерство на земеделието, риболова и храните да ѝ предостави информация относно испанската правна уредба във връзка със селскостопанските продукти.

9 На 11 декември 2003 г. Комисията започва производството, което е в основата на настоящото дело, и изготвя изложение на възраженията, което изпраща на 20 предприятия или сдружения, сред които са испанските преработватели, Anetab, FNCT, жалбоподателите и Deltafina SpA. Deltafina е италианско дружество, което се занимава основно с първична преработка на суров тютюн в Италия и с продажба на преработения тютюн. То принадлежи към същата група дружества като Taes, а именно към групата, оглавявана от американското дружество Universal Corp.

10 Въпросните предприятия и сдружения получават достъп до образуваната от Комисията преписка по разследването благодарение на изпратено им копие на CD-ROM и представят писмени становища в отговор на изложението на възраженията на Комисията.

11 На 29 март 2004 г. се провежда изслушване.

12 След като се допитва до Консултативния комитет по ограничителни практики и господстващо положение и взема предвид окончателния доклад на служителя по изслушването, на 20 октомври 2004 г. Комисията приема Решение C (2004) 4030 окончателен относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), резюме от което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 19 април 2007 г. (ОВ L 102, стр. 14).

2. *Обжалваното решение*

13 Обжалваното решение се отнася до два хоризонтални картела, създадени и действащи на испанския пазар на суров тютюн.

14 Първият картел, който включва преработвателите и Deltafina, е имал за цел всяка година в периода 1996—2001 г. да определя средната (максимална) доставна цена за всеки сорт суров тютюн общо за всички качества тютюн, както и да разпределя количествата от всеки сорт суров тютюн, които всеки от преработвателите може да закупи от производителите (вж. по-специално съображения 74—76 и 276 от обжалваното решение). В периода 1999—2001 г. преработвателите и Deltafina са уговорили и ценови диапазон в зависимост от качеството на всеки сорт суров тютюн, включен в таблиците, приложени към „договорите за отглеждане", както и „допълнителни условия", а именно средната минимална цена за производител и средната минимална цена за обединение на производители (вж. по-специално съображения 77—83 и 276 от обжалваното решение).

15 Описаният в точка 14 по-горе картел ще бъде наричан по-нататък „картелът на преработвателите".

16 Вторият картел, до който се отнася обжалваното решение, включва трите испански земеделски профсъюза, а именно Asociación agraria de jóvenes agricultores (наричан по-нататък „ASAJA"), Unión de pequeños agricultores (наричан по-нататък „UPA") и Coordinadora de organizaciones de agricultores y ganaderos (наричан по-нататък „COAG"), а също и Confederación de cooperativas agrarias de España (наричан по-нататък „CCAE"). Този картел е имал за цел да определя всяка година в периода 1996—2001 г. ценовия диапазон в зависимост от качеството на всеки сорт суров тютюн, включен в таблиците, приложени към „договорите за отглеждане", както и „допълнителните условия" (вж. по-специално съображения 77—83 и 277 от обжалваното решение).

17 Описаният в точка 16 по-горе картел ще бъде наричан по-нататък „картелът на представителите на производителите“.

18 В обжалваното решение Комисията приема, че всеки един от тези картели представлява едно-единствено продължено нарушение на член 81, параграф 1 ЕО (вж. по-специално съображения 275—277 от обжалваното решение).

19 В член 1 от това решение Комисията приема, че отговорност за картела на преработвателите носят испанските преработватели, Deltafina, Dimon Inc. (дружеството майка в групата, към която принадлежи Agroexpansión) и жалбоподателите, а за картела на представителите на производителите — ASAJA, UPA, COAG и CCAE (наричани по-нататък общо „представителите на производителите“).

20 В член 2 от обжалваното решение Комисията разпорежда на тези предприятия и на представителите на производителите незабавно да преустановят посочените в член 1 нарушения, ако все още не са направили това, и да се въздържат занапред от ограничителни практики със същите или равностойни цел или последици.

21 В член 3 от обжалваното решение са наложени следните глоби:

— Deltafina: 11 880 000 EUR,

— Cetarsa: 3 631 500 EUR,

— WWTE: 1 822 500 EUR,

— Agroexpansión: 2 592 000 EUR,

— Taes: 108 000 EUR,

— ASAJA: 1 000 EUR,

— UPA: 1 000 EUR,

— COAG: 1 000 EUR,

— CCAE: 1 000 EUR.

22 От член 3 на обжалваното решение следва също, че жалбоподателите са солидарно отговорни за заплащането на наложената на WWTE глоба, а Dimon — за заплащането на наложената на Agroexpansión глоба.

3. *Адресати на обжалваното решение*

23 В точка 2.4 от обжалваното решение се разглежда въпросът за адресатите (съображения 357—400 от обжалваното решение).

24 В тази точка Комисията посочва най-напред, че испанските преработватели и Deltafina са участвали пряко в картела на преработвателите, а ASAJA, UPA, COAG и CCAE — в картела на представителите на производителите, така че всяко едно от тези предприятия и сдружения „следва да поеме отговорността за нарушението и следователно е адресат на [обжалваното решение]“ (съображения 357—358 от обжалваното решение). В съображения 359—369 от това решение тя уточнява по-специално ролята на Deltafina в картела на преработвателите.

25 По-нататък Комисията разглежда въпроса дали дружеството майка може да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, като посочва, че в настоящия случай този въпрос се поставя по отношение на три субекта, а именно Agroexpansión, WWTE и Taes (съображения 370—400 от обжалваното решение).

26 В това отношение Комисията припомня, на първо място, принципите, които според нея се прилагат в тази област (съображения 371—374 от обжалваното решение).

27 По-специално тя посочва следното:

— за да се определи дали дружеството майка трябва да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, е необходимо да се установи, че последното „не определя самостоятелно поведението си на пазара, а главно изпълнява дадените му от дружеството майка указания

(Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, точки 132 и 133),

— според постоянната практика, когато дружеството майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, с основание може да се предположи, че то действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество (Решение на Съда от 25 октомври 1983 г. по дело AEG-Telefunken/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точка 50, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, точка 29 и Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, наречено „PVC II", T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точки 961 и 984),

— това предположение може да бъде потвърдено от „особените обстоятелства на конкретния случай",

— според Съда в случаите, в които дъщерното дружество не е контролирано изцяло, дружеството майка може да оказва влияние върху политиката на това дъщерно дружество, когато към момента на извършване на нарушението притежава мажоритарен дял от неговия капитал (Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, посочено по-горе, точка 136) или когато „постоянно" получава информация за практиките на това дъщерно дружество и определя пряко неговото поведение (Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, посочено по-горе, точка 52),

— според постоянната съдебна практика понятието за предприятие в контекста на конкуренцията трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil,

стр. II-1487, точка 66, което препраща към Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Recueil, стр. 2999, точка 11).

28 На второ място, преди да разгледа по-подробно случая на Agroexpansión, както и този на WWTE, в съображение 375 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„В настоящия случай трима от четиримата испански преработватели на суров тютюн се контролират (на 100 % или на 90 %) от американски многонационални дружества. Освен това съществуват и други фактически данни, които потвърждават презумпцията, че отговорност за поведението на Agroexpansión и на WWTE носят съответните им дружества майки. В този случай двете дружества — дружеството майка и дъщерното дружество — трябва да се считат за солидарно отговорни за установените с [обжалваното] решение нарушения." [неофициален превод]

29 В съображение 376 от обжалваното решение Комисията добавя, че:

„[За сметка на това] след изпращането на изложението на възраженията и изслушването на страните става ясно, че доказателствата по преписката не могат да обосноват такъв извод относно дяловото участие на Universal […] и на Universal Leaf [Tobacco Co. Inc.] в Taes и в Deltafina. Всъщност [освен] структурната връзка между дружествата майки и техните дъщерни дружества нищо в преписката не указва, че Universal […] и Universal Leaf действително са участвали в деянията, предмет на [обжалваното решение]. Затова не би следвало те да бъдат адресати на решение по това дело. Същият извод се налага a fortiori по отношение на [Netherlands BV], тъй като неговото 100-процентно участие в Agroexpansión е чисто финансово." [неофициален превод]

30 В съображения 377—356 от обжалваното решение Комисията разглежда случая на Agroexpansión. Тя посочва по-специално, че от втората половина на 1997 г. това дружество се контролира напълно от Dimon посредством изцяло притежаваното от него дъщерно дружество Intabex Netherlands BV (наричано по-нататък „Intabex“). От това тя стига до извода, че с основание може да се презумира, че поне от този момент Dimon упражнява решаващо влияние върху поведението на Agroexpansión. Комисията добавя, че тази презумпция се потвърждава и от други обстоятелства по преписката ѝ, описани в съображения 379 и 380 от обжалваното решение. Освен това Комисията отхвърля някои от твърденията, направени от Dimon в отговора му на изложението на възраженията, и по-специално твърдението, че тя е нарушила принципа за недопускане на дискриминация, като е приела, че Dimon носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, но не и че дружеството майка на Cetarsa, а именно Sociedad estatal de participaciones industriales (наричано по-нататък „Sepi“), носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество. Комисията обяснява тази разлика в третирането с това, че противно на твърдяното от Dimon „в нейната преписка не се съдържат данни за пряка комуникация между Cetarsa и Sepi относно предмета на настоящото дело“, че „участието на Sepi в Cetarsa изглежда главно финансово, подобно на връзката между Intabex и Agroexpansión“, че „(за разлика от Agroexpansión) Cetarsa обединява цялата дейност по преработка на тютюна на групата Sepi и по тази причина явно се ръководи отделно“ и накрая, че „Cetarsa не е изцяло дъщерно дружество на Sepi“ (съображение 384 от обжалваното решение).

31 От изложените в точка 30 по-горе обстоятелства Комисията стига до извода, че Dimon „трябва да носи солидарна отговорност с Agroexpansión за установеното с [обжалваното решение] поведение на последното в периода от втората половина на 1997 г. до 10 август 2001 г.“ (съображение 386 от обжалваното решение) [неофициален превод].

32 В съображения 387—400 от обжалваното решение Комисията разглежда случая на WWTE.

33 Тя счита, че следва да се разграничат два периода: първият — от 1995 г. до май 1998 г., и вторият — от май 1998 г. до датата на обжалваното решение.

34 Що се отнася до първия период, в съображения 388—390 от обжалваното решение Комисията най-напред констатира следното:

— две трети от капитала на WWTE се притежава от SCC посредством TCLT, което е дъщерно дружество на SCTC,

— останалата част от капитала на WWTE се притежава от три физически лица, а именно председателя на управителния съвет на WWTE и двама членове на неговото семейство,

— решенията на общото събрание на акционерите на WWTE се приемат с гласовете на акционерите, които представляват най-малко 75 % от капитала,

— управителният съвет на WWTE се състои от четирима членове, които се определят от общото събрание,

— двама от тези членове, включително председателят на управителния съвет на WWTE, който разполага с решаващ глас, представляват миноритарните акционери,

— един от другите двама членове е заместник-председателят на управителния съвет на SCC, който отговаря за дейността на групата в Европа, г-н V.,

— решенията на управителния съвет на WWTE се вземат с обикновено мнозинство.

35 От гореизложените обстоятелства в съображение 391 от обжалваното решение Комисията стига до извода, че през първия период WWTE се контролира съвместно от SCC (посредством SCTC и TCLT) и от председателя на управителния съвет на WWTE и неговото семейство.

36 По-нататък в същото съображение тя посочва редица съдържащи се в преписката данни за това, че през същия период SCC „и/или неговите дъщерни дружества“ действително са упражнявали влияние върху поведението на WWTE в Испания.

37 Накрая в съображение 392 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че предвид посочените обстоятелства „следва да се заключи, че в периода от 1996 г. до май 1998 г., когато чрез своите дъщерни дружества SCTC и TCLT е притежавало само две трети от капитала на WWTE, SCC все пак е било въвело определени механизми, чрез които да се осведомява за действията на своето дъщерно дружество в Испания и следователно действително да контролира търговската му политика“. [неофициален превод]

38 Що се отнася до втория период, в съображения 393—398 от обжалваното решение Комисията посочва редица обстоятелства, от които е видно, че считано от май 1998 г., SCC, пряко или чрез SCTC и TCLT, е осъществявало изключителен контрол върху WWTE и е упражнявало решаващо влияние върху неговата търговска политика. Тези обстоятелства са следните:

— през май 1998 г. TCLT увеличава участието си в капитала на WWTE на 86,94 %, като останалата част от капитала се притежава от самото WWTE (9,73 %) и от едно физическо лице (3,33 %),

— през октомври 1998 г. WWTE придобива акциите на физическото лице, а SCC придобива пряко участие в капитала на WWTE в размер на 0,04 %,

— през май 1999 г. TCLT и SCC увеличават участието си в капитала на WWTE съответно на 89,64 % и на 0,05 %,

— правилата за гласуване по време на общото събрание на WWTE остават непроменени, така че от май 1998 г. нататък SCC контролира вземането на решения в рамките на това общо събрание,

— двама от членовете на управителния съвет на WWTE, които представляват миноритарните акционери, подават оставка и са заместени от двама нови членове, определени от общото събрание,

— от май 1998 г. решенията на управителния съвет на WWTE се приемат с вота на трима от неговите четирима членове,

— от 1998 г. г-н V. участва в сключването между WWTE и обединенията на производителите на договорите за отглеждане,

— в „ръководството относно процедурите и системите за вътрешен контрол“ на WWTE от 2000 г. (наричано по нататък „ръководството на WWTE“) се посочва, че „[п]редседателят, заедно с директора по продажбите, отговаря пряко за [процедурата за сключване на договори] с предварителното разрешение на дружеството майка, което одобрява бюджета за всяка пазарна година през месец март“.

39 В съображение 399 от обжалваното решение Комисията посочва, че „доводите на SCC в отговора му на изложението на възраженията не обосновават различен извод в това отношение“. По-специално според Комисията „наличието на местно управление на испанското дъщерно дружество на SCC [не опровергава извода, че] последното упражнява решаващо влияние върху това дъщерно дружество“. [неофициален превод]

40 С оглед на изложените обстоятелства, в съображение 400 от обжалваното решение Комисията заключава, че поне от 1996 г. „SCC и/или неговите дъщерни дружества SCTC и TCLT“ упражняват решаващо влияние върху търговската политика на WWTE и че следователно трябва да носят солидарна отговорност за практиките, в които е упрекнато последното, и да са сред адресатите на обжалваното решение.

Производство и искания на страните

41 На 21 януари 2005 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

42 Същия ден WWTE подава жалба, с която иска намаляване на наложената му с обжалваното решение глоба (дело T-37/05).

43 На 22 януари 2005 г. Agroexpansión също подава жалба, с която иска намаляване на наложената му с обжалваното решение глоба (дело T-38/05).

44 На 28 януари 2005 г. Dimon подава жалба, с която иска частична отмяна на обжалваното решение, а при условията на евентуалност — намаляване на размера на наложената му с това решение глоба (дело T-41/05).

45 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 1 август 2005 г., жалбоподателите искат настоящото дело да бъде съединено с дела T-37/05, T-38/05 и T-41/05.

46 В писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 7 септември 2005 г., Комисията посочва, че според нея съединяването на четирите дела не би могло да повиши чувствително ефективността на производството и че оставя на Общия съд да реши дали искането за съединяване следва да се уважи или не.

47 Общият съд оставя без уважение искането за съединяване.

48 По доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия Процедурен правилник, иска от Комисията да представи документ и да отговори на някои въпроси. Комисията изпълнява тези искания в определения срок.

49 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 17 юни 2009 г.

50 Жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени обжалваното решение в частта, в която ги засяга,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

51 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдените разноски.

От правна страна

52 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват две правни основания. Първото правно основание се състои от две части. Първата част е изведена от нарушение на член 81, параграф 1 ЕО и на член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 8, стр. 167). Втората част, изтъкната при условията на евентуалност, е изведена от непълнота на мотивите. Второто правно основание е изведено от нарушение на принципа на равно третиране. Тъй като са тясно свързани, тези две правни основания следва да бъдат разгледани заедно.

1. *Доводи на страните*

53 В първата част от първото правно основание жалбоподателите твърдят, че като е приела, че носят отговорност за извършеното от WWTE нарушение, Комисията е нарушила член 81, параграф 1 ЕО и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

54 Те посочват, че според съдебната практика и практиката на Комисията по вземане на решения, за да се приеме, че дадено предприятие носи отговорност за нарушение, извършено от друго предприятие, трябва да са изпълнени две кумулативни условия: необходимо е не само първото предприятие да може да упражнява решаващо влияние върху поведението на второто, но и то действително да е упражнило такова влияние.

55 Що се отнася до първото условие, жалбоподателите изтъкват, че в периода преди май 1998 г. TCLT не е могло да упражнява решаващо влияние върху търговската политика на WWTE и не е разполагало с такива ръководни правомощия по отношение на последното, че действително да го лиши от всякаква възможност самостоятелно да определя поведението си на пазара. Поради това според тях Комисията неправилно приема, че TCLT, а оттам и SCTC и SCC носят отговорност за извършеното през посочения период от WWTE нарушение.

56 В подкрепа на твърденията си жалбоподателите изтъкват по-конкретно обстоятелството, че SCTC и SCC участват само непряко в WWTE, че WWTE е контролирано съвместно от TCLT, от една страна, и от председателя на управителния съвет на WWTE и семейството му, от друга, и че „обстоятелствата по преписката“, на които се позовава Комисията в съображение 391 от обжалваното решение, не доказват, че те са могли да упражняват решаващо влияние върху WWTE.

57 Жалбоподателите считат, че понятието „съвместен контрол“, посочено в Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201), не обхваща правомощието да се упражнява решаващо влияние. В това отношение, от една страна, те изтъкват, че този регламент не може да бъде приложен по аналогия към настоящия случай. От друга страна, те твърдят, че дори да се приеме, че посоченият регламент дава известно основание за подобно прилагане по аналогия, „правомощието да се упражнява решаващо влияние върху търговската политика на дъщерното дружество“ определя по-скоро понятието за изключителен контрол, отколкото това за съвместен контрол.

58 Що се отнася до периода след май 1998 г., жалбоподателите признават, че са били в състояние да упражняват решаващо влияние върху WWTE.

59 Що се отнася до второто условие, жалбоподателите изтъкват, на първо място, че за наличието му е необходимо дружеството майка да е дало преки указания на своето дъщерно дружество да извърши нарушението или пряко да е участвало в него. В подкрепа на това твърдение те посочват направената от Комисията в съображение 376 от обжалваното решение констатация, че „[освен] структурната връзка между дружествата майки и техните дъщерни дружества, нищо в преписката не указва, че Universal [...] и Universal Leaf действително са участвали в деянията, предмет на [обжалваното решение]“. [неофициален превод]

60 Според жалбоподателите Комисията неправилно твърди, че за да се установи действителното упражняване на решаващо влияние, следва да се докаже само, че дъщерното дружество не определя напълно самостоятелно поведението си на пазара, и не е нужно да се установява конкретна връзка с неправомерното поведение. От една страна, те считат, че тази позиция на Комисията не се подкрепя от цитираната от нея съдебна практика. От друга страна, те твърдят, че въпросното влияние трябва да се отнася до „свързаната с нарушението търговска политика“. В настоящия случай обаче нарушението било извършено на пазара

на изкупуване на суров тютюн, т.е. на пазар, на който WWTE е напълно самостоятелно и който не е свързан с неговата „търговска политика или с продажбите му“. В същия смисъл жалбоподателите възразяват, че доказателствата, на които се основава Комисията, се отнасят само до финансирането и продажбите на тютюн, но не и до изкупуването на суров тютюн.

61 На второ място, жалбоподателите твърдят, че при група от вертикално интегрирани дружества не е възможно дружеството, което оглавява групата, автоматично да бъде подведено под отговорност за неправомерното поведение на дъщерното дружество. Само дружеството майка, което е давало указания на съответното дъщерно дружество или в основни линии е ръководило неговите действия, можело да носи такава отговорност.

62 На трето място, жалбоподателите изтъкват, че в тежест на Комисията е да докаже, че са давали указания на WWTE. Според жалбоподателите не може да се презумира, че дружество, което притежава 100 % от капитала на друго дружество, действително упражнява решаващо влияние върху търговската му политика. Те отбелязват по-специално, че по дело AEG-Telefunken/Комисия и по дело PVC II, точка 27 по-горе общностния съд не просто прилага тази презумпция, а задълбочено разглежда и въпроса за участието на дружеството майка в нарушението.

63 Във всеки случай според жалбоподателите Комисията не се е позовала на горепосочената презумпция нито в изложението на възраженията, нито в обжалваното решение. Следователно тя не можела да се позове на нея за пръв път в писмената защита. Жалбоподателите добавят, че в съображения 18 и 376 от обжалваното решение Комисията е посочила, че дори когато капиталът на дъщерното дружество се притежава изцяло от дружеството майка, тя трябва да предостави допълнителни доказателства, за да може да подведе дружеството майка под отговорност за поведението на това дъщерно дружество.

64 Освен това жалбоподателите наблягат на факта, че Комисията трябва да докаже, че всеки един от тях действителното е упражнил решаващо влияние. В този контекст те поддържат по-специално, че Комисията не може да твърди, че г-н V. „[е] имал ръководни функции в групата“ по смисъла на точка 37 от Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия (T-31/99, Recueil, стр. II-1881). Те отбелязват, че г-н V. изобщо не е бил назначаван от SCC, поради което не можело да бъде приравнен на посочените в това решение „висши ръководители“, и че освен това той не е лицето, което отговаря за всички действия на групата Standard в определен регион или страна или на което в рамките на тази група е възложено търговското управление в световен план на всички предприятия, осъществяващи дейност в съответния отрасъл. Жалбоподателите уточняват, че г-н V. е представлявал Standard Commercial Tobacco Services Ltd (наричано по-нататък „SCTL“) в Европа, но неговите правомощия произтичали от качеството му на член на управителния съвет на местните дъщерни дружества, включително на WWTE, а не от възложените му от SCC пълномощия. Функциите на г-н V. се свеждали до това да координира продажбата на преработения тютюн посредством мрежата за международни продажби на групата Standard.

65 На четвърто място жалбоподателите обсъждат периода преди май 1998 г. Те поддържат, че Комисията не е представила достатъчно доказателства, че през този период който и да било от тях е давал указания на WWTE да извърши неправомерни действия. По-специално посочените в съображение 391 от обжалваното решение обстоятелства не били достатъчни в това отношение.

66 По този въпрос жалбоподателите твърдят, първо, че Комисията не е представила никакво доказателство, нито е изтъкнала какъвто и да било довод, що се отнася до TCLT. Те посочват по-конкретно, че последното е предприятие без собствена дейност, чието участие в WWTE е от чисто финансово естество.

67 Второ, жалбоподателите поддържат, че г-н V. работи за SCTL, а не за SCC. Те добавят, че твърдението на Комисията, че г-н V. носи обща отговорност за дейността на групата Standard в Европа и действа като представител на SCC, е прекалено общо и поради това напълно неоснователно. Във всички случаи въз основа на тези обстоятелства не се установявало, че SCTC е давало на WWTE преки указания за антиконкурентни действия.

68 Трето, жалбоподателите твърдят, че изявлението на Комисията, че г-н V. „отговаря за връзките между WWTE и неговите дружества майки“ (съображение 391 от обжалваното решение), също е прекалено общо и поради това неоснователно. Те изтъкват по-специално, че Комисията не доказва, че посочените „връзки“ включват даването на указания на WWTE.

69 Четвърто, жалбоподателите твърдят, че в споменатия в съображение 391 от обжалваното решение протокол от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г. е посочено само SCTC, така че доводите, които Комисията извлича от този протокол, не се отнасят до SCC и TCLT. SCTC добавя, че този протокол не доказва, че е дало указания на WWTE за антиконкурентни действия. Всъщност SCTC можело да дава съвети и разрешение само по въпроси, които не са свързани с изкупуването на суров тютюн, а именно по продажбата на преработен тютюн, и при извънредни разходи.

70 Пето, според TCLT Комисията не е твърдяла, че някой от посочените в съображение 391 от обжалваното решение факсове се е отнасял до него. SCC поддържа, че тези факсове не са били изпратени до SCTC, а до служител на свързано със SCTC дружество. Споменаването на името „Standard Commercial UK“ в някои от посочените факсове било грешка от страна на подателя, тъй като SCC нямало представителство в Обединеното кралство. Споменаването в годишните доклади на SCC на г-н V. в качеството му на заместник-председател на управителния съвет на SCC също било грешка. От своя страна, SCTC твърди, че във

въпросните факсове се споменава само, че е възможно г-н V. да е бил уведомен за поведението на WWTE, и счита, че от това не може да се заключи, че то е давало указания на последното за антиконкурентни действия.

71 На пето място, жалбоподателите обсъждат периода след май 1998 г. Те поддържат, че Комисията не е предоставила достатъчно доказателства за това, че през този период който и да било от тях е давал указания на WWTE за антиконкурентни действия.

72 В това отношение те посочват, първо, че съдържащите се в съображения 396 и 398 от обжалваното решение констатации се отнасят само до SCTC.

73 Второ, жалбоподателите възразяват срещу констатациите, направени от Комисията в съображение 389 и бележка под линия 313 от обжалваното решение. На първо място, те считат, че „испанските дългосрочни договори за доставка", които се споменават в бележката под линия, нямат никаква връзка с разглежданите нарушения и че следователно не могат да служат като доказателство, че някой от тях е давал указания на WWTE за антиконкурентни действия. На следващо място, те изтъкват, че Комисията не може да извлича доводи и от ръководството на WWTE. В това отношение, от една страна, те твърдят, че това ръководство не доказва надлежно, че SCTC е дало указания на WWTE да наруши правилата на конкуренцията. От друга страна, те посочват, че в упоменатото ръководство се „предвижда, че SCTC дава разрешение преди началото на процедурата по сключване на договори", което на практика означава, че то „одобрява количествата тютюн, които следва да се изкупят в Испания". Те уточняват, че това разрешение се дава при одобряването на годишния бюджет и че не представлява съгласие за изкупуване на конкретна цена или за определяне на цената по даден метод или формула. В границите на одобрените от SCTC разходи WWTE „провеждало напълно самостоятелно независима политика на изкупуване". Те добавят, че ръководството датира от 2000 г., така че не можело

да служи като доказателство, че SCTC е упражнявало решаващо влияние върху WWTE, считано от май 1998 г.

74 На шесто място, жалбоподателите считат, че са доказали надлежно, че към момента на извършване на нарушението на член 81, параграф 1 ЕО WWTE е действало самостоятелно на пазара, а не съгласно техни указания.

75 В това отношение те посочват, първо, че Комисията не оспорва обстоятелството, че WWTE разполага със собствено местно управление.

76 Второ, те изтъкват факта, че WWTE разполага със собствени активи и собствен персонал.

77 Трето, те припомнят, че SCTC участва в пускането на пазара и продажбата на преработен тютюн, докато за изкупуването на суров тютюн отговаря единствено WWTE.

78 Четвърто, жалбоподателите посочват, че групата Standard е децентрализирана структура и че „испанският пазар на тютюн представлява съвсем незначителна част от основната дейност на групата“.

79 Пето, в писмената реплика жалбоподателите посочват, че TCLT разполага само с финансови активи, не осъществява дейност и няма персонал. Те изтъкват, че TCLT само „формално“ изкупува преработен тютюн от WWTE, „за да се отчете счетоводна печалба на WWTE“, и че SCTC изобщо не се интересува от

продажбената стратегия на последното, за която отговаря единствено председателят на управителния съвет на WWTE.

80 От всички гореизложени съображения жалбоподателите заключават, че Комисията не е доказала надлежно, че който и да е от тях е давал указания на WWTE за антиконкурентни действия. Следователно Комисията неправилно е приложила член 81, параграф 1 ЕО и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

81 Във втората част от първото правно основание, която се изтъква при условията на евентуалност, жалбоподателите твърдят, че Комисията е нарушила член 253 ЕО, тъй като не е мотивирала в достатъчна степен становището си, че те носят солидарна отговорност за действията на WWTE.

82 Що се отнася до второто правно основание, жалбоподателите посочват, на първо място, че Комисията е използвала два различни критерия, за да достигне до извода, че Universal, Universal Leaf Tobacco Co. Inc. (наричано по-нататък „Universal Leaf“) и Sepi не носят отговорност за неправомерното поведение на съответните им дъщерни дружества. Всъщност тя проверила дали в нейната преписка се съдържат, от една страна, „данни за действителното участие на Universal и Universal Leaf в деянията, предмет на [обжалваното решение]“ (съображение 376 от обжалваното решение), и от друга страна, „за пряка комуникация между Cetarsa и Sepi относно предмета на настоящото дело“ (съображение 384 от обжалваното решение).

83 Комисията обаче не доказала нито действителното участие на SCC, SCTC или TCLT в извършеното от WWTE нарушение, нито каквато и да била пряка комуникация между някое от първите дружества и второто дружество относно предмета на настоящото дело.

84 На второ място, жалбоподателите твърдят, че Intabex също е било третирано от Комисията по-благоприятно от TCLT. Те възразяват срещу това, че за разлика от Intabex, TCLT е било включено сред адресатите на обжалваното решение и е било подведено под отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, макар участието му в последното да е чисто финансово и Комисията да не е доказала действителното му участие в деянията, за които е обвинено WWTE.

85 Според жалбоподателите фактът, че в писмения си отговор на изложението на възраженията TCLT не е споменало, че участието му в WWTE е чисто финансово, е ирелевантен. Те посочват, че Комисията е тази, която следва да докаже, че TCLT носи отговорност. Освен това според тях Комисията не може да твърди, че в периода 1996—1999 г. TCLT е било основният клиент купувач на WWTE. Всъщност, от една страна, покупките били извършвани единствено по данъчни съображения и на практика TCLT не е получавало никакви доставки на тютюн. От друга страна, Комисията не изтъкнала този довод в обжалваното решение.

86 На трето място, жалбоподателите подчертават, че не се позовават в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго. Те уточняват, че не твърдят, че Комисията неправомерно е приела, че Universal, Universal Leaf, Sepi или Intabex не носят отговорност, или неправомерно не ги е посочила като адресати на обжалваното решение. Според тях, ако въз основа на определен критерий Комисията приема, че дадено предприятие не трябва да бъде адресат на обжалваното решение, тя трябва да приложи по недискриминационен начин този критерий към всички останали засегнати предприятия.

87 Що се отнася до първото правно основание, Комисията счита, че то трябва да се отхвърли като неоснователно.

88 На първо място, Комисията споделя мнението на жалбоподателите, че за да се приеме, че дружеството майка носи отговорност за поведението на свое дъщерно дружество, е необходимо, от една страна, то да може да упражнява решаващо влияние върху търговското поведение на това дъщерното дружество и от друга, действително да е упражнило такова влияние.

89 По отношение на първото от тези условия Комисията посочва, че законодателят го е определил достатъчно точно в Регламент № 139/2004. Тя препраща по-специално към член 3, параграфи 2 и 3 от този регламент. Освен това тя отхвърля твърдението на жалбоподателите, че влиянието е „решаващо“ само ако е „изключително“ (вж. точка 57 по-горе).

90 Що се отнася до второто условие, посочено в точка 88 по-горе, Комисията оспорва позицията на жалбоподателите, според които това условие предполага дружеството майка да е дало указания на своето дъщерно дружество да наруши член 81 ЕО или да е участвало пряко в нарушението. Тя твърди, че съгласно постоянната съдебна практика това условие е изпълнено в случаите, в които дъщерното дружество не определя самостоятелно поведението си на пазара, като не е необходимо да се установява специфична връзка с неправомерното поведение.

91 Според Комисията белег за наличието на действителен контрол върху политиката на дъщерното дружество е обстоятелството, че дружеството майка има представител в управителния съвет на това дъщерно дружество. Тя добавя, че дадено дъщерно дружество по-трудно може да бъде самостоятелно, когато осъществява дейност на същия или тясно свързан с него пазар като своето дружество майка. Освен по тези общи белези, от някои конкретни обстоятелства също можело да се установи, че дружеството майка участва в търговската политика на своето дъщерно дружество или че използва механизми, които му дават възможност да надзирава дейността му.

92 Комисията добавя, че когато дъщерното дружество се притежава изцяло от дружеството майка, съгласно съдебната практика се презумира, че последното е използвало възможността си да упражнява влияние върху поведението на това дъщерно дружество. Дружеството майка може да обори тази презумпция, като представи доказателства, от които да е видно, че в действителност въпросното дъщерно дружество действа самостоятелно на пазара.

93 Комисията уточнява, че горепосочената презумпция се прилага, когато дружеството майка притежава изцяло дъщерното дружество както пряко, така и непряко.

94 На второ място, Комисията разглежда периода преди май 1998 г.

95 В това отношение тя изтъква, първо, че в съображения 388, 390 и 391 от обжалваното решение надлежно е доказала, че през този период жалбоподателите са имали възможност да упражняват решаващо влияние върху WWTE.

96 Второ, Комисията поддържа, че в съображение 391 от обжалваното решение са посочени редица обстоятелства, от които е видно, че дружествата майки на WWTE са установили подходящи механизми, за да могат действително да упражняват решаващо влияние върху търговското поведение на последното. В този контекст тя уточнява, че действителното упражняване на решаващо влияние е най-добрият обективен критерий, по който може да се установи дали дадено дружество майка е могло да упражнява такова влияние.

97 Що се отнася до тези обстоятелства, Комисията най-напред набляга на ролята и отговорностите на г-н V. в рамките на групата Standard. Тя счита по-специално,

че жалбоподателите не могат да правят изводи от факта, че г-н V. не е служител на SCC, SCTC или TCLT, нито пък заема длъжността „corporate officer“ в някое от тези дружества. От значение било само дали той „[е] имал ръководни функции в групата“ (Решение по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, точка 64 по-горе, точка 37).

98 По-нататък Комисията препраща към протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г.

99 Освен това Комисията твърди, че посочената в съображение 391 от обжалваното решение кореспонденция доказва, че председателят на управителния съвет на WWTE е информирал г-н V. не само за дейностите по изкупуване на тютюн на това дружество, но и за сключените с останалите преработватели споразумения относно цените и количествата.

100 Трето, според Комисията фактът, че в рамките на групата Standard TCLT е единственото дружество, което има пряко дялово участие в WWTE, не е пречка SCC и SCTC да упражняват решаващо влияние върху последното. Тя твърди, че са налице редица обстоятелства, които доказват наличието на връзка между WWTE и жалбоподателите. В това отношение тя посочва, че TCLT е определило двама от четиримата членове на управителния съвет на WWTE и в периода 1996—1999 г. е било основният клиент на последното, че SCTC осъществява дейност по преработка и търговия с тютюн и е основен клиент на WWTE от 2000 г. и че заместник-председателят на управителния съвет на SCC, който отговаря за дейността в тютюневия отрасъл в Испания, е член на управителния съвет на WWTE. Тя посочва, че в рамките на тази група всяко дружество играе определена роля: WWTE купува суров тютюн в Испания и го преработва; по-нататък неговата продукция се изкупува направо от TCLT и SCTC; след това тези дружества пускат в продажба тази продукция чрез мрежата за продажби на SCC, което координира дейността на различните оперативни дружества в групата.

101 От всичко изложено по-горе Комисията стига до извода, че не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че в периода преди май 1998 г. WWTE и групата Standard представляват една стопанска единица и че жалбоподателите трябва да носят солидарна отговорност за заплащането на глобата.

102 На трето място, Комисията разглежда периода след май 1998 г.

103 В това отношение тя посочва, първо, че жалбоподателите не оспорват, че през този период са били в състояние да упражняват решаващо влияние върху WWTE.

104 Второ, Комисията посочва, че от май 1998 г. групата Standard упражнява изключителен контрол върху WWTE, а от октомври 1998 г. притежава изцяло капитала на това дружество. Поради това тя счита, че с основание е могла да презумира, че жалбоподателите са упражнявали решаващо влияние върху търговската политика на дъщерното си дружество.

105 Комисията отхвърля твърдението на жалбоподателите, че в обжалваното решение не е приложила тази презумпция, за да ги подведе под отговорност за неправомерното поведение на WWTE. Тя възразява по-специално срещу начина, по който те тълкуват съображение 376 от обжалваното решение (вж. точка 59 по-горе), като твърди, че от това съображение и от съображение 18 от същото решение следва, че „причината, поради която [тя] не е адресирала [това решение] до Intabex и до Universal, се заключава в представените в отговор на изложението на възраженията и по време на изслушването становища на тези дружества, които били достатъчни, за да се обори всяка презумпция за действително упражняване на контрол, основан на участието им в капитала на техните дъщерни дружества". Комисията уточнява, че не е могла да приложи посочената презумпция в случая на Taes, тъй като неговите дружества майки, а именно Universal и Universal Leaf, са притежавали само 90 % от капитала му. Що се отнася до Deltafina, което се контролира изцяло от Universal и Universal Leaf,

Комисията изтъква, че последните са успели да оборят въпросната презумпция и че жалбоподателите никога не са твърдели, че в преписката ѝ се съдържат данни, че тези дружества майки са упражнили решаващо влияние върху поведението на посоченото дъщерно дружество.

106 Трето, Комисията посочва, че в съображения 395—398 от обжалваното решение се позовава на допълнителни данни в подкрепа на извода си, че жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху търговската политика на WWTE.

107 Комисията се основава по-специално на някои части от меморандум на изпълнителния комитет на SCTC до г-н V. относно „испанските дългосрочни договори за доставка“ (съображение 396 и бележка под линия 313 от обжалваното решение).

108 Комисията се позовава и на обстоятелството, споменато в съображение 398 и в бележка под линия 314 от обжалваното решение, че годишният бюджет на WWTE се одобрява от управителния му съвет, „като дружеството майка може да предложи изменения“.

109 Освен това Комисията препраща към съображенията относно ръководството на WWTE, които е изложила в съображение 398 от обжалваното решение. Тя посочва по-специално, че жалбоподателите признават, че SCTC трябва да одобри бюджета за изкупуване на тютюн, преди председателят на управителния съвет на WWTE да започне каквато и да било процедура по сключване на договори.

110 Комисията добавя, че преписката ѝ съдържа много други данни за това, че жалбоподателите са упражнявали решаващо влияние върху WWTE.

111 Четвърто, Комисията счита, че посочените от жалбоподателите обстоятелства, така както са възпроизведени в точки 75—79 по-горе, не установяват надлежно, че WWTE е действало самостоятелно на пазара.

112 Що се отнася до второто правно основание, Комисията отрича да е нарушила принципа на равно третиране.

113 Най-напред, тя припомня, че според съдебната практика зачитането на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго. Поради това тя счита, че дори ако се окаже, че обжалваното решение не е адресирано до определени предприятия, които се намират в положение, аналогично на положението на жалбоподателите, това обстоятелство би било без значение за преценката на отговорността на последните.

114 По-нататък, на първо място, Комисията изтъква, че положението на жалбоподателите е различно от това на Universal, Universal Leaf и Sepi, поради което в настоящия случай принципът на равно третиране не е нарушен. Като препраща към съображения 18, 375, 376, 384 и 385 от обжалваното решение, тя твърди поспециално, че не е разполагала с достатъчно доказателства, за да заключи, че в търговски план Taes, Deltafina и Cetarsa не са действали самостоятелно спрямо съответните им дружества майки.

115 По отношение на Taes и Deltafina Комисията посочва, че първоначално е отправила изложението на възраженията не само до тези дружества, но и до техните дружества майки. В отговора си на изложението на възраженията, както и по време на изслушването, посочените дружества майки обаче изложили „подробни и убедителни“ доводи, които я накарали да приеме, че те не образуват една стопанска единица с Taes и Deltafina.

116 Комисията твърди, че текстът от съображение 376 от обжалваното решение, на който се позовават жалбоподателите (вж. точки 59 и 82 по-горе), трябва да се тълкува „в контекста на съображение 18 и на решение[то] в неговата цялост“. Тя набляга на факта, че никъде в обжалваното решение не се твърди, че за да се подведе дадено дружество майка под отговорност за нарушение на дъщерно дружество, трябва да се докаже „действително участие“ на посоченото дружество майка в нарушението. Посочвайки в съображение 376 от обжалваното решение липсата на „действително участие […] в деянията, предмет на това решение“, тя имала предвид „липсата на факти, които доказват упражняването на решаващо влияние“. Подобни факти обаче били налице в случая на жалбоподателите.

117 Що се отнася по-конкретно до Deltafina, Комисията изтъква, че в съображение 376 от обжалваното решение е искала да посочи единствено, че Universal и Universal Leaf са привели доводи, доказващи търговската самостоятелност на тяхното дъщерно дружество, и следователно са „оборили презумпцията“. Тя заявява, че „е възможно формулировката [на това съображение] да не е задоволителна“, но не счита, че това може да е накарало жалбоподателите да приемат, че тя е можела да подведе Universal и Universal Leaf под отговорност за поведението на Deltafina само ако бе доказала прякото им участие в нарушението.

118 След като в рамките на процесуално-организационните действия (вж. точка 48 по-горе) Общият съд е поискал от нея да поясни „подробните и убедителни“ доводи, споменати в точка 115 по-горе, Комисията все пак признава, че, противно

на посоченото в писмените ѝ изявления, причината да не подведе Universal и Universal Leaf под отговорност за неправомерното поведение на Deltafina не е обстоятелството, че по време на административното производство тези дружества са успели да оборят презумпцията, произтичаща от притежаването на 100 % от капитала на Deltafina. Тя посочва, че понастоящем съществува богата съдебна практика в подкрепа на нейната теза, че притежаването на целия капитал на дъщерното дружество е достатъчно „само по себе си“, за да се презумира, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество. Към момента на приемане на обжалваното решение обаче нейната политика била „да прилага внимателно тази презумпция и доколкото е възможно, да обоснове двояко констатациите си относно отговорността на дружествата майки: да прилага презумпцията за изцяло притежавани дъщерни дружества и да пресича всеки опит за оборване на презумпцията, като с допълнителни доказателства конкретно установява действителното наличие на решаващо влияние“. Тя добавя, че тъй като нейната преписка не съдържа конкретни данни, че Universal и Universal Leaf са упражнявали такова влияние върху търговското поведение на Deltafina, е решила да не ги подвежда под отговорност за извършеното от Deltafina нарушение. Комисията уточнява, че в случая на Deltafina е още по-малко склонна да се основе на посочената презумпция, тъй като това дружество не е осъществявало дейност на испанския пазар на изкупуване и първична преработка на суров тютюн.

119 По отношение на Cetarsa Комисията посочва, че това дружество принадлежи на Sepi — държавно холдингово дружество, което участва в извършващата се в Испания приватизация на субсидирани от държавата промишлени дружества и което е под ръководството на испанския министър на икономиката и на финансите. Тя твърди, че в преписката ѝ липсват данни, въз основа на които да се приеме, че Cetarsa не е определяло напълно самостоятелно търговското си поведение, като припомня в това отношение направените в съображение 384 от обжалваното решение констатации (вж. точка 30 по-горе). Тя добавя, че това съображение не може да се тълкува в смисъл, че причината, поради която Sepi не е подведено под отговорност за поведението на Cetarsa, е липсата на доказателства за пряка комуникация между тези две дружества. Комисията посочва,

че в това съображение отговаря на конкретните доводи, изтъкнати от Dimon в административното производство, и поради това съсредоточава вниманието си върху разликите между последното дружество и Sepi.

120 На второ място, Комисията изтъква, че TCLT се намира в положение, различно от това на Intabex.

121 Тя посочва, че в обжалваното решение приема, че в отговора си на изложението на възраженията Intabex е доказало, че предвид чисто финансовото си участие в Agroexpansión изобщо не е било в състояние да упражнява решаващо влияние върху последното. В отговора си на изложението на възраженията обаче TCLT не представило нито един довод в този смисъл. Комисията добавя, че във всички случаи TCLT е било основен клиент на WWTE в периода 1996—1999 г. и поради това се е намирало в положение, различно от това на Intabex.

2. *Съображения на Общия съд*

Предварителни бележки относно възможността дружеството майка да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество

122 Следва да се припомни, че общностното право на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59) и че понятието за предприятие обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (Решение на Съда от

28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 112).

123 В съдебната практика се уточнява също, че в този контекст понятието за предприятие трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Съда от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 40 и Решение на Общия съд от 15 септември 2005 г., по дело DaimlerChrysler/Комисия, T-325/01, Recueil, стр. II-3319, точка 85).

124 Когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренция, съгласно принципа на личната отговорност същият следва да отговаря за това нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 78 и Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Recueil, стр. I-10893, точка 39).

125 Без съмнение за нарушението на общностното право на конкуренция трябва да отговаря юридическо лице, на което би могло да се наложат глоби. За целите на прилагането и изпълнението на решенията на Комисията в областта на правото на конкуренцията всъщност е необходимо адресатът им да притежава юридическа правосубектност (вж. в този смисъл Решение по дело „PVC II“, точка 27 по-горе, точка 978).

126 От постоянната съдебна практика произтича, че дружеството майка може да носи отговорност за поведението на дъщерното дружество по-конкретно когато, макар и да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а изпълнява главно указанията, които са му дадени от дружеството майка (Решение на Съда по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 27 по-горе, точки 132 и 133,

Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Geigy/Комисия, 52/69, Recueil, стр. 787, точка 44 и Решение на Съда от 21 февруари 1973 г. по дело Europemballage и Continental Can/Комисия, 6/72, Recueil, стр. 215, точка 15), в частност поради икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. по аналогия Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 122 по-горе, точка 117 и Решение по дело ETI и др., точка 124 по-горе, точка 49).

127 Всъщност в подобна ситуация дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно са едно-единствено предприятие по смисъла на съдебната практика, спомената в точки 122 и 123 по-горе. Следователно не свързаното с нарушението отношение на подбудителство между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО, позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби (Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, T-112/05, Сборник, стр. II-5049, точка 58).

128 От съдебната практика следва също, че Комисията не може просто да установи, че дружеството майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество, а трябва и да провери дали действително е упражнено такова влияние (вж. в този смисъл Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 27 по-горе, точка 137 и Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, точка 27 по-горе, точка 50).

129 В особения случай, когато дружество майка притежава изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е нарушило общностните правила на конкуренция, от една страна, това дружество майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество (вж. в този смисъл Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 27 по-горе, точки 136 и 137) и от друга страна, съществува оборима презумпция, според която посоченото дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество (вж. в този смисъл Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, точка 27 по-горе, точка 50 и Решение по дело PVC II, точка 27 по-горе, точки 961 и 984).

130 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се презумира, че последното упражнява решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Поради това Комисията ще може да приеме, че дружеството майка трябва да носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба освен ако това дружество майка, в чиято тежест е да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, въз основа на които да се установи, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. в този смисъл Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 27 по-горе, точка 29).

131 Макар да е вярно, че в точки 28 и 29 от Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 27 по-горе, Съдът е посочил, освен притежаването на 100 % от капитала на дъщерното дружество, и други обстоятелства, каквито са неоспорването на влиянието, което дружеството майка упражнява върху търговската политика на своето дъщерно дружество, и общото представителство на двете дружества по време на административното производство, не по-малко вярно е, че подобни обстоятелства са споменати от Съда само с цел да се изложат всички факти, на които Общият съд е основал своите разсъждения, а не с цел прилагането на презумпцията, спомената в точка 129 по-горе, да се постави в зависимост от представянето на допълнителни данни за действителното упражняване на влияние от дружеството майка (Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, T-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 57).

132 Накрая, следва да се уточни, че презумпцията, изведена от притежаването на целия капитал, може да се приложи не само в случаи, когато е налице пряка връзка между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, но и в случаи като настоящия, когато тази връзка е непряка, опосредена от междинно дъщерно дружество.

По критериите, които Комисията използва в обжалваното решение, за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от негово дъщерно дружество нарушение

133 От обжалваното решение е видно, че за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от негово дъщерно дружество нарушение и следователно да го посочи заедно с въпросното дъщерно дружество сред адресатите на това решение и да приеме, че то носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на посоченото дъщерно дружество глоба, Комисията е възприела следния подход.

134 Комисията изхожда от схващането, че такова подвеждане под отговорност е възможно, когато дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно са едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО (вж. съображение 374 от обжалваното решение).

135 Основното обстоятелство, на което се позовава Комисията, за да докаже, че дружеството майка и неговото дъщерно дружество се намират в такова положение, е че последното няма самостоятелно поведение на пазара (вж. съображение 371 от обжалваното решение), като липсата на самостоятелност се дължи на упражняваното от дружеството майка „решаващо влияние“ върху поведението на дъщерното дружество (вж. съображения 18, 372, 373, 378, 380, 381, 383, 391, 392, 397, 399, 400, 422 и 441 от обжалваното решение).

136 В това отношение Комисията счита, че не може просто да констатира, че дружеството майка е имало възможност да упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество, а трябва да докаже, че действително е упражнено такова влияние (вж. по-специално съображения 18, 376, 384, 391, 392, 397, 399 и 400 от обжалваното решение).

137 Така от съображение 384 от обжалваното решение следва, че ако Комисията е преценила, че Sepi не може да носи отговорност за нарушението, извършено от неговото дъщерно дружество Cetarsa, в което то все пак притежава почти 80 % от капитала, то това се дължи на факта, че преписката не съдържа никакви данни, въз основа на които да се приеме, че последното не е определяло самостоятелно поведението си на пазара. Противно на поддържаното от жалбоподателите (вж. точка 82 по-горе), направената в същото това съображение констатация, че посочената преписка не съдържа данни за „пряка комуникация между Cetarsa и Sepi относно предмета на настоящото дело", не може да се тълкува в смисъл, че само поради това обстоятелство Комисията е приела, че Sepi не носи отговорност. Всъщност с тази констатация Комисията цели преди всичко да отхвърли направеното от Dimon в отговора му на изложението на възраженията твърдение, че е било дискриминирано спрямо Sepi, тъй като последното, макар да се твърди, че подобно на Dimon е било подробно информирано за съответните неправомерни практики, не е било подведено под отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество. Освен това следва да се добави, че в съображение 384 от обжалваното решение Комисията изтъква три допълнителни съображения, за да разграничи положението на Dimon от това на Sepi и да обоснове решението си да не търси отговорност от последното.

138 Също така от съображение 18 от обжалваното решение следва, че причината, поради която Комисията е счела, че нито Universal, нито изцяло притежаваното от него дъщерно дружество Universal Leaf са отговорни за неправомерното поведение на Taes — дъщерно дружество на Universal Leaf, в което същото притежава 90 % от капитала, е че тя не е разполагала с достатъчно доказателства за това, че тези дружества действително са упражнявали решаващо влияние върху Taes.

139 Целта на Комисията е била да приложи същите тези принципи към случая на жалбоподателите, що се отнася до периода преди май 1998 г. Поради това най-напред тя се опитва да докаже, че жалбоподателите са упражнявали съвместен контрол върху WWTE заедно с председателя на управителния съвет на това дружество и двама членове на неговото семейство, като по този начин намеква, че те били в състояние да упражняват решаващо влияние върху поведението на това дружество (вж. съображения 388—391 от обжалваното решение). След

това Комисията се стреми да докаже, че жалбоподателите действително са упражнявали такова влияние върху поведението на WWTE (вж. съображение 391, 392 и 400 от обжалваното решение).

140 Освен това Комисията отбелязва, че според съдебната практика в специфичния случай, когато дружеството майка притежава целия капитал на своето дъщерно дружество, може да се презумира, че първото действително упражнява решаващо влияние върху поведението на второто (вж. съображение 372 от обжалваното решение).

141 В настоящия случай обаче, за да подведе дружества майки, които се намират в такова положение, под отговорност за извършеното от тяхното дъщерно дружество нарушение, Комисията решава не просто да приложи тази презумпция, но и да се позове на фактически обстоятелства, въз основа на които да докаже, че тези дружества майки действително са упражнявали решаващо влияние върху своето дъщерно дружество, и така да потвърди посочената презумпция (вж. по-специално съображения 372, 375, 376 и 378 от обжалваното решение).

142 Така от съображение 18 от обжалваното решение ясно личи, че ако Комисията не е счела, че крайното и междинното дружество майка на Deltafina, а именно Universal и Universal Leaf, са отговорни за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, макар те изцяло да го контролират, то това се дължи на обстоятелството, че тя не е разполагала с достатъчно доказателства за това, че тези дружества действително са упражнявали решаващо влияние върху въпросното дъщерно дружество. Именно в този смисъл следва да се разбира текстът от съображение 376 от обжалваното решение, на който се позовават жалбоподателите (вж. точки 59 и 82 по-горе). Вярно е, че този текст е двусмислен. Все пак, тълкуван във връзка със съображение 18 от това решение и поставен в контекста на същото, той не може да се разбира в смисъл, че причината, поради която Комисията не е подвела под отговорност тези две дружества майки (или което и да било друго дружество майка), е, че те не са участвали в нарушението.

143 Освен това от съображение 18 от обжалваното решение също толкова ясно личи, че причината, поради която Комисията не е подвела междинното дружество майка на Agroexpansión, а именно Intabex, под отговорност за неправомерното поведение на неговото дъщерно дружество, макар същото да е изцяло контролирано от посоченото дружество майка, е липсата на достатъчно доказателства за това, че Intabex действително е упражнявало решаващо влияние върху дъщерното си дружество, тъй като участието му в него е било от чисто финансово естество (вж. също съображение 376 от обжалваното решение).

144 За сметка на това именно поради наличието на такива доказателства по отношение на Dimon, крайното дружество майка на Agroexpansión, и обстоятелството, че първото притежава изцяло капитала на второто, Комисията подвежда това дружество майка под отговорност за нарушението (вж. по-специално съображения 375 и 378—380 от обжалваното решение).

145 Намерението на Комисията е било да следва същия подход в случая на жалбоподателите, що се отнася до периода от май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение. Така, за да приеме, че те трябва да носят отговорност за неправомерното поведение на WWTE, тя не просто прилага презумпцията, произтичаща от факта, че те притежават изцяло — и само за няколко месеца почти изцяло — капитала на WWTE (вж. съображения 375 и 393 от обжалваното решение), но също така взема предвид и някои допълнителни обстоятелства, от които било видно, че те действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на същото това дружество (вж. съображения 375, 396 и 398 от обжалваното решение). Комисията добавя, че доводите, които SCC изтъква в отговора си на изложението на възраженията, за да докаже, че WWTE е действало самостоятелно на пазара, не са убедителни (вж. съображение 399 от обжалваното решение).

146 Трябва да се уточни, че Комисията е възприела този подход не само по отношение на крайните дружества майки, но и по отношение на междинните дружества майки, както личи — що се отнася до последните — от случаите на Universal Leaf, Intabex, SCTC и TCLT.

147 Накрая, следва да се отбележи, че в отговора си на един от поставените ѝ от Общия съд писмени въпроси и в съденото заседание Комисията е потвърдила, че що се отнася до дъщерните дружества, които се контролират изцяло от техните дружества майки, в обжалваното решение не просто е приложила посочената в точки 129, 130 и 140 по-горе презумпция, за да подведе въпросните дружества под отговорност за извършеното от техните дъщерни дружества нарушение, а е взела предвид и допълнителни доказателства за действителното упражняване на решаващо влияние. Тя обяснява, че е възприела този подход най-вече защото е преценила, че предвид релевантната към момента на приемането на обжалваното решение съдебна практика е по-сигурно да „обоснове двояко“ констатацията си за отговорност на дружествата майки.

По втората част от първото правно основание

148 Най-напред следва да се разгледа втората част от първото правно основание, в рамките на която жалбоподателите изтъкват, че Комисията не е мотивирала надлежно решението си да ги подведе под отговорност за антиконкурентните действия на WWTE.

149 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г.

по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 4 юли 2006 г. по дело Hoek Loos/Комисия, T-304/02, Recueil, стр. II-1887, точка 58).

150 Постоянна съдебна практика е и че когато решение по член 81 ЕО се отнася до множество адресати и се поставя въпросът кой носи отговорност за нарушението, това решение трябва да е надлежно мотивирано по отношение на всеки един от адресатите и най-вече по отношение на тези от тях, които по смисъла на това решение трябва да понесат отговорността за нарушението (Решение на Общия съд от 28 април 1994 г. по дело AWS Benelux/Комисия, T-38/92, Recueil, стр. II-211, точка 26 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Akzo Nobel/Комисия, T-330/01, Recueil, стр. II-3389, точка 93).

151 В настоящия случай от направеното в точки 25—40 по-горе резюме на частта от обжалваното решение, която се отнася до неговите адресати, както и от направените в точки 133—146 по-горе констатации, следва че в посоченото решение Комисията е обяснила в достатъчна степен причините, поради които е решила да подведе жалбоподателите под отговорност за извършеното от WWTE нарушение. По този начин, позовавайки се на практиката на Съда и на Общия съд, Комисията е посочила принципите, които е приложила, за да определи посочените адресати. Що се отнася по-специално до жалбоподателите, тя разграничава два периода: първият — от 1995 г. до май 1998 г., и вторият — от май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение. Що се отнася до първия период, след като посочва, че по това време WWTE е било под съвместния контрол на жалбоподателите, от една страна, и на своя председател и двама членове на неговото семейство, от друга, Комисията приема, че разполага с факти, които доказват, че жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на WWTE, и посочва тези факти. Що се отнася до втория период, Комисията отбелязва най-напред, че по това време (в продължение на няколко месеца) жалбоподателите са притежавали почти целия, а впоследствие и целия капитал на WWTE и следователно са упражнявали изключителен контрол върху него. По-нататък тя приема за доказано, че жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху търговската политика на WWTE, като в това отношение се позовава не само на презумпцията, произтичаща от притежаването на целия (или на почти целия) капитал на дъщерното дружество, но и на някои допълнителни обстоятелства, които потвърждават

посочената презумпция. Накрая, Комисията приема, че нито един от доводите, изтъкнати от SCC в отговора му на изложението на възраженията, не води до друг извод.

152 Следователно втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По законосъобразността на метода, приложен от Комисията в настоящия случай, и по второто правно основание.

153 Следва да се прецени законосъобразността от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО и на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 на метода, който в настоящия случай Комисията прилага, за да определи дали дружеството майка следва да носи отговорност за извършеното от неговото дъщерно дружество нарушение, така както този метод е описан в точки 134—136, 140, 141 и 146 по-горе.

154 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че посоченият метод — без да се засяга въпросът дали в случая на жалбоподателите е правилно приложен (въпрос, който ще бъде разгледан по-долу) — напълно съответства на установените от съдебната практика в тази област принципи, така както са припомнени в точки 122—132 по-горе.

155 Разбира се, що се отнася до особения случай, когато дружеството майка притежава изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е нарушило общностните правила на конкуренция, Комисията, в стремежа си да подходи предпазливо, не само е приложила установената от съдебната практика презумпция (вж. точки 129 и 130 по-горе), за да докаже, че първото дружество действително е упражнявало решаващо влияние върху търговската политика на второто, но освен това е взела предвид други фактически обстоятелства, които да потвърдят упражняването на такова влияние. Действайки по този начин обаче, Комисията само увеличава необходимата степен на доказване, за да приеме за установено, че е изпълнено условието за действително упражняване на решаващо влияние, като същевременно напълно зачита основното понятие за стопанска единица, което стои в основата на цялата съдебна практика относно отговорността на юридическите лица, които съставляват едно и също предприятие, за извършените нарушения.

156 Накрая, следва да се посочи, че когато по дело, което се отнася до нарушение, в което участват няколко различни предприятия, Комисията възприема, в установените от съдебната практика рамки, определен метод, за да прецени дали следва да търси отговорност както от фактически извършилите нарушението дъщерни дружества, така и от техните дружества майки, тя трябва, освен ако не са налице особени обстоятелства, да приложи за тази цел едни и същи критерии по отношение на всички тези предприятия.

157 Всъщност Комисията е длъжна да спазва принципа на равно третиране, който според постоянната съдебна практика изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално Решение на Съда от 13 декември 1984 г. по дело Sermide, 106/83, Recueil, стр. 4209, точка 28 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело BPB de Eendracht/Комисия, T-311/94, Recueil, стр. II-1129, точка 309).

158 Впрочем следва да се отбележи, че Комисията споделя тази гледна точка, когато в съображение 384 от обжалваното решение посочва, че „макар да е възможно конкретните обстоятелства, които могат да [я] накарат […] да подведе дадено дружество майка под отговорност за поведението на своето дъщерно

дружество, да са различни във всеки отделен случай, принципът за недопускане на дискриминация не е нарушен, щом като принципите относно отговорността са последователно приложени“. [неофициален превод]

159 От направените в точки 137—139 и 142—145 по-горе констатации следва, че в обжалваното решение Комисията е приложила едни и същи принципи към всички засегнати дружества майки, за да прецени дали да ги подведе под отговорност за извършеното от техните дъщерни дружества нарушение. Обратно на поддържаното от жалбоподателите, в това отношение тя не е третирала различно тяхното положение спрямо положението на Universal, Universal Leaf, Sepi или Intabex.

160 Следователно второто правно основание, изведено от нарушението на принципа на равно третиране, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По въпроса дали жалбоподателите и WWTE представляват един-единствен стопански субект

161 Остава да се разгледа дали Комисията правилно е приложила към всеки един от жалбоподателите посочените в точки 134—136, 140, 141 и 146 по-горе критерии, за да стигне до извода, че жалбоподателите и WWTE представляват един-единствен стопански субект и че следователно трябва да носят солидарна отговорност за нарушението и за заплащането на глобата и да бъдат сред адресатите на обжалваното решение. Ако това е така, по-нататък следва да са провери дали доводите, изтъкнати от жалбоподателите и възпроизведени в точки 74—79 по-горе, потвърждават твърдението им, че в периода на нарушението WWTE е действало самостоятелно на пазара.

162 Следва да се разграничават два периода (така постъпва и Комисията в обжалваното решение): първият — от 13 март 1996 г. (датата, на която е създаден картелът на преработвателите) до 5 май 1998 г., и вторият — от последната дата до датата на приемане на обжалваното решение.

По периода от 13 март 1996 г. до 5 май 1998 г.

163 Страните не спорят, а и от преписката, и по-специално от данните, съдържащи се във възпроизведените в точка 34 по-горе съображения 388—390 от обжалваното решение, е видно, че в периода от 13 март 1996 г. до 4 май 1998 г. включително WWTE е контролирано съвместно от SCC (посредством TCLT и SCTC), от една страна, и от председателя на управителния съвет на WWTE и двама членове на неговото семейство, от друга.

164 Обратно на поддържаното от жалбоподателите, подобна хипотеза по никакъв начин не означава, че не е изпълнено условието да е налице възможност за упражняване на пряко влияние върху поведението на дъщерното дружество (вж. точка 128 по-горе). По-специално за тази цел не е необходимо дружеството майка да упражнява изключителен контрол върху дъщерното дружество.

165 Когато върху дадено предприятие контрол упражняват съвместно две или няколко различни предприятия или лица, последните по дефиниция имат възможност да упражняват решаващо влияние върху първото предприятие. Това не е достатъчно обаче, за да носят отговорност за нарушение на правилата на конкуренция, извършено от предприятието, което те контролират съвместно, тъй като е необходимо да бъде изпълнено и условието за действително упражняване на решаващо влияние (вж. точка 128 по-горе). Ако случаят е такъв, различните предприятия или лица, които упражняват съвместен контрол, биха могли да носят отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, както личи от Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по

дело Avebe/Комисия (T-314/01, Recueil, стр. II-3085), в което този съд потвърждава законосъобразността на решение на Комисията да подведе две дружества, всяко от които притежава по 50 % от капитала на дъщерното дружество и които съвместно упражняват ръководни правомощия по отношение на търговското управление на последното, под отговорност за неправомерното поведение на това дъщерно дружество. Ако в действителност се окаже, че само едно от предприятията или лицата, които упражняват съвместен контрол, действително упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество, или ако са налице други особени обстоятелства, които сочат това, Комисията би могла да подведе под солидарна отговорност за извършеното от въпросното дъщерно дружество нарушение само това предприятие или лице.

166 Във всички случаи, както правилно подчертава Комисията в писмените си изявления, ако в настоящото дело се установи, че в периода от 13 март 1996 г. до 4 май 1998 г. включително жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на WWTE, това неминуемо би означавало, че те са били в състояние да го направят.

167 Следователно основният въпрос, който следва да се разреши, е дали с изложените в обжалваното решение обстоятелства Комисията доказва надлежно, че през разглеждания период жалбоподателите действително са упражнявали такова влияние.

168 В това отношение най-напред следва да се отхвърли доводът, върху който жалбоподателите основават голяма част от разсъжденията си и който е изведен от това, че Комисията не е доказала надлежно, че те са дали указания на WWTE да извърши нарушението или пряко са участвали в него.

169 Всъщност, както вече бе посочено в точка 127 по-горе, не свързаното с нарушението отношение на подбудителство между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби. По изложените в точка 142 по-горе мотиви текстът от съображение 376 от обжалваното решение, на който се позовават жалбоподателите, не поставя под съмнение тази констатация (вж. точки 59 и 82 по-горе).

170 Следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателите, че решаващото влияние, което трябва да упражнява дружеството майка, за да носи отговорност за извършеното от неговото дъщерно дружество нарушение, трябва да се отнася до дейностите, които са обхванати от търговската му политика в тесен смисъл и освен това са пряко свързани с посоченото нарушение, в настоящия случай — дейността по изкупуване на суров тютюн (вж. точки 60, 69, 73 и 77 по-горе).

171 Всъщност, както вече бе посочено в точка 126 по-горе, за да се установи дали дъщерното дружество самостоятелно определя поведението си на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни обстоятелства относно икономическите, организационните и юридическите връзки между дъщерното дружество и дружеството майка, които обстоятелства могат да са различни в отделните случаи и следователно не подлежат на изчерпателно изброяване.

172 Обстоятелствата, на които се основава Комисията в обжалваното решение, за да заключи, че през разглеждания период жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на WWTE на пазара, са посочени в съображение 391 от обжалваното решение и могат да бъдат групирани в три отделни категории.

— По функциите на г-н V. в рамките на групата Standard

173 На първо място, Комисията се позовава на някои данни, свързани с функциите на г-н V. в рамките на групата Standard.

174 Следва да се отбележи, както правят жалбоподателите в отговор на отправеното от Комисията в административното производство искане за информация и както потвърждават в писмените си изявления, че най-малко от началото на периода на нарушението г-н V. е бил един от четиримата членове на управителния съвет на WWTE. В същия отговор жалбоподателите уточняват, че в различни моменти от период, който започва на 30 септември 1989 г., г-н V. е бил член на управителния съвет и на четири други дъщерни дружества на групата Standard, установени в Италия и в Гърция. Тези данни подкрепят напълно твърдението на жалбоподателите, съдържащо се в отговора им на изложението на възраженията и повторено в писмената реплика, че г-н V. е изпълнявал „представителни функции в Европа“, които се изразяват в участието му в управителния съвет на тези различни дъщерни дружества, и че е бил натоварен в Европа „да координира продажбите на преработен тютюн посредством международната мрежа за продажби на SCC“.

175 Следва да се отбележи също, че жалбоподателите не оспорват изложеното в съображение 391 от обжалваното решение твърдение на Комисията, че г-н V. е „отговарял общо за дейността на групата [Standard] в Европа“. Те само изтъкват, от една страна, че положението на г-н V. не може да се сравни с това на ръководителите, до които се отнася Решение на Общия съд по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, точка 64 по-горе, поради което Комисията не можела да се позовава на това решение, и от друга страна, че посоченото твърдение е много общо и не доказва, че SCTC е дало указание на WWTE за антиконкурентни действия. Следва да се добави, че в писмената реплика самите жалбоподатели посочват г-н V. като „ръководителя, който отговаря за дейността на групата в Европа“.

176 В писмените си изявления жалбоподателите не оспорват и изложеното отново в съображение 391 от обжалваното решение твърдение на Комисията, че г-н V. е действал като представител на SCC и е „отговарял за връзките между WWTE и неговите дружества майки“. Те отново само изтъкват, че това твърдение е много общо и не доказва, че са дали указание на WWTE за антиконкурентни действия.

177 Вярно е, че г-н V. не е бил служител на нито един от жалбоподателите, а на SCTL — изцяло притежавано от SCTC дъщерно дружество — и не е фигурирал в списъка на „corporate directors“ или „corporate officers“ на SCC, изпратен от последното на Комисията по време на административното производство. Това не означава, че функциите и отговорностите му в рамките на групата Standard не са били на много високо равнище, по-специално доколкото са били свързани с един от двата основни сектора на дейност на групата и с цялата европейска територия.

178 За значимостта на ролята на г-н V. в рамките на групата Standard говори и фактът, че в годишните доклади на SCC за периода 1999—2001 г. той е определян като „заместник-председател и регионален директор за Европа“ на дирекция „Тютюн“ на това дружество. Твърдението на жалбоподателите, че такава длъжност не е съществувала в действителност, а г-н V. е бил наричан така само за да му се осигури добър имидж, е напълно несъстоятелно.

179 Предвид тези обстоятелства г-н V. с основание може да бъде считан за част от ръководството на група Standard. Следователно Комисията правилно е преценила, че съществува пряка връзка между крайното за тази група дружество майка, в случая SCC, и г-н V.

180 Това обстоятелство, заедно с факта, че г-н V. е бил един от четиримата членове на управителния съвет на WWTE, е важен белег, че SCC действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE на пазара.

— По протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г.

181 На второ място, Комисията се позовава на протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г., съставен както на испански, така и на английски език.

182 В това отношение следва да се посочи, че както личи от някои части на този протокол, които се съдържат в точка 2, озаглавена „Процедура относно събранията на управителния съвет“, на въпросното събрание двамата членове на управителния съвет на WWTE, назначени от групата Standard, са наблегнали на факта, че това дружество не може да действа независимо от SCTC. Така г-н V. е посочил, че макар WWTE да има своя „собствена идентичност/правосубектност“, то също така е „и дъщерно дружество на SCTC“ и следователно трябва да „спазва правилата на SCTC“. От своя страна г-н C. е подчертал, че „макар всички членове на управителния съвет [на WWTE да разполагат] с права и задължения, те не вземат свободно всички решения и в много от случаите трябва да се консултират с висшестоящите в SCTC“.

183 От други части от протокола е видно, че WWTE трябва да се консултира със SCTC или да получи предварително одобрение от него по редица въпроси и разходи.

184 Така, първо, в точка 3, озаглавена „Процедури във връзка с продажбите“, се посочва, че „не се допуска износ на тютюн без подписан от две лица формуляр по образец, който ще бъде приет след посещението [на г-н F., едно от лицата, поканени да участват във въпросното събрание на управителния съвет на WWTE,] в Годалминг, [седалището на SCTC в Обединеното кралство] тази седмица“ и че „[т]ози формуляр трябва да бъде надлежно попълнен от [г-н D., един от членовете на управителния съвет на WWTE,] след съгласуване на всички релевантни данни с [г-н A.] в Годалминг“.

185 Второ, по отношение на дългосрочното финансиране се посочва следното: „В момента сме с вързани ръце, тъй като поради указанията на SCTC не можем да ипотекираме активите“. Отбелязва се също и че г-н F. ще отиде в Godalming, за да обсъди този въпрос с г-н M. Следва да се уточни, че в периода на нарушението последният е бил един от „corporate officers“ и заместник-председателите на управителния съвет на SCC, както и негов касиер.

186 Трето, в съдържащата се в точка 10 от протокола таблица са изброени редица инвестиционни проекти, които изискват „окончателно одобрение от страна на SCTC“. Що се отнася до най-важния проект, в случая строежа на нов склад, г-н V. и г-н M. посочват, че „може да се окаже много трудно тези разходи да бъдат одобрени от SCTC през следващата финансова година“. В същата точка 10 се посочва, че инвестицията, свързана с преместването на „центрове [pivots]“ от едно място на друго, „по всяка вероятност ще бъде одобрена много бързо от SCTC предвид непосредствената нужда от този проект“.

187 Възпроизведените в точки 182—186 по-горе обстоятелства представляват важни улики за това, че SCTC действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE на пазара. Твърдението на жалбоподателите, че SCTC е било консултирано и е трябвало да дава одобрение само по въпроси, които не са свързани с изкупуването на суров тютюн, а именно по продажбата на преработен тютюн, е ирелевантно по изложените в точки 170 и 171 по-горе причини. Що се отнася до твърдението им, че предварително одобрение от страна на SCTC се е изисквало само в случай на извънредни разходи, то не се подкрепя от фактите, тъй като в съдържащата се в точка 10 от протокола таблица са посочени инвестиционни проекти на стойност от 1 220 до 1 056 911 американски долара (USD), както и проекти, които не са свързани с толкова големи суми, например от порядъка на 4 800, 5 600 или 6 504 USD.

188 Изводът, направен в точка 187 по-горе, се подкрепя и от други данни, съдържащи се във въпросния протокол. Така, от една страна, от точка 4 от протокола

следва, че предвидените за персонала на SCTC правила за поведение се прилагат и към персонала на WWTE, като след някои възражения от страна на председателя на управителния съвет на WWTE е решено тези правила да бъдат преведени от английски на испански език. От друга страна, от точка 7 от посочения протокол следва, че управителният съвет на WWTE е разгледал икономическото и търговското положение на SCTC.

189 Следва да се отбележи също, че във въпросния протокол е посочено, че управителният съвет на WWTE е подготвил стратегията за изкупуване на суров тютюн от реколтата за 1996 г. в Испания. В този контекст събранието на картела на преработвателите от 13 март 1996 г. в Мадрид се споменава изрично по следния начин:

„Преди няколко дни в Мадрид се проведе събрание с участието на всички предприятия купувачи, за да се договорят условията във връзка със стратегията за изкупуване на реколтата [за 1996 г.]. На това събрание, при много напрегната обстановка, бе договорено устно само следното:

1. минимална цена 3 [испански песети (ESP)]/kg за FCV [flue cured Virginia]

2. всяко едно от дружествата разкрива очакванията си за средна цена

За съжаление не бе постигнато никакво споразумение за разпределянето на испанския тютюн между четирите предприятия купувачи.“

190 Следователно изглежда, че представителите на групата Standard, които заседават в рамките на управителния съвет на WWTE, са били осведомени за практиките на картела на преработвателите. Нещо повече, както подробно ще бъде изложено в точки 192 и 193 по-долу, от други съдържащи се в преписката на Комисията данни, е видно, че г-н V. е бил осведомен и лично, извън заседанията на управителния съвет на WWTE, за някои аспекти на този картел. Страните не спорят по това, че в нито един момент споменатите представители не са се противопоставили на тези практики и че въпреки риска от налагането на санкции или от предявяването на искове за обезщетение от страна на трети лица, на който е изложено поради това си поведение, SCC не е взело никакви мерки по отношение на WWTE, за да го накара да прекрати участието си в нарушението. Поради това Комисията с основание е можела да заключи, че SCC мълчаливо е одобрило посоченото участие, и да приеме, че такъв начин на действие е допълнителен белег за упражняването на решаващо влияние върху поведението на неговото дъщерно дружество.

— По факсовете, изпратени от председателя на управителния съвет на WWTE до г-н V.

191 На трето място, Комисията посочва четири факса, изпратени от председателя на управителния съвет на WWTE, г-н S., до г-н V.

192 С първия от тези факсове, който е с дата 28 октомври 1996 г. и е изпратен до SCTC на вниманието на г-н V., г-н S. уведомява последния за резултата от покупките на тютюн през пазарната 1996 г. и за заплатената от всеки един от испанските преработватели средна цена, като по този начин му предоставя подробна информация за някои аспекти от картела на преработвателите. С втория факс, който е с дата 6 октомври 1997 г. и е изпратен до „Standard Commercial – UK“ — наименование, което най-вероятно обозначава SCTC, осъществяващо дейност в Обединеното кралство (вж. точка 184 по-горе) и дружество майка на дружеството, за което работи г-н V. (вж. точка 177 по-горе), г-н S. дава подробна информация за проведеното в края на месец септември същата година между WWTE, Cetarsa и Agroexpansión събрание, по време на което тези дружества

се договарят да обменят информация относно продажните цени и изкупените количества суров тютюн. С третия факс, който е с дата 8 октомври 1997 г. и е адресиран до „Standard Commercial – UK“, г-н S. изпраща на г-н V. копие от писмото, което изпраща същия ден на председателя на управителния съвет на Cetarsa и в което се оплаква от това, че последното не спазва сключените между преработвателите ценови споразумения. Накрая, с четвъртия факс, който е с дата 10 октомври 1997 г. и е изпратен до „Standard Commercial – UK“, г-н S. предоставя сведения за изкупените от преработвателите количества суров тютюн и за цените, по които са заплатени.

193 По изложените в точка 190 по-горе причини, фактът — който впрочем не се оспорва от жалбоподателите, — че г-н V. е бил лично осведомен от председателя на управителния съвет на WWTE за различни аспекти от картела на преработвателите, може с основание да се счита за допълнителен белег, че SCC е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE.

— Извод за периода от 13 март 1996 г. до 5 май 1998г.

194 От посочените в точки 173—193 по-горе съображения е видно, че Комисията надлежно е доказала, че в периода от 13 март 1996 г. до 4 май 1998 г. включително SCC и SCTC действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на WWTE.

195 За сметка на това следва да се констатира, че, както правилно отбелязват жалбоподателите, нито едно от посочените от Комисията в обжалваното решение обстоятелства не дава основание да се приеме, че в посочения период TCLT — което според жалбоподателите е дружество без собствена дейност, чието

участие в WWTE е от чисто финансово естество — действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE. Всъщност тези обстоятелства се отнасят единствено до SCC и SCTC.

196 Що се отнася до факта, че в периода 1996—1999 г. TCLT е било основен клиент на WWTE, той не може да бъде взет предвид от Общия съд, тъй като Комисията го изтъква за първи път едва в писмената си защита в опита си да подведе TCLT под отговорност за неправомерното поведение на неговото дъщерно дружество. Освен това от протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г. е видно, че покупките на преработен тютюн от WWTE са били водени на TCLT само по чисто счетоводни и данъчни съображения: „[В] миналото [WWTE е фактурирало тези покупки на TCLT], за да се отчете счетоводна печалба на WWTE“. Фактически TCLT не е получило нито една доставка на преработен тютюн. Във всички случаи посоченото обстоятелство, макар да указва, че TCLT се е интересувало от търговската политика на WWTE, само по себе си не е достатъчно, за да се докаже, че TCLT действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE.

197 Следователно Комисията неправилно е подвела TCLT под отговорност за неправомерното поведение на WWTE в периода от 13 март 1996 г. до 4 май 1998 г. включително и неправилно е приела, че то трябва да носи солидарна отговорност за заплащането на глобата за същия период.

По периода от 5 май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение

198 Предвид посочените в съображение 393 от обжалваното решение обстоятелства (вж. първите три тирета на точка 38 по-горе), може да се приеме, че в периода от 5 май 1998 г. до октомври 1998 г. жалбоподателите са притежавали почти целия капитал на WWTE, а от октомври 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение — целия капитал на WWTE.

199 Към това се прибавя и фактът, че от 5 май 1998 г. нататък жалбоподателите са разполагали с необходимото мнозинство за приемане на решения в рамките на общото събрание на WWTE (съображение 394 от обжалваното решение) и че в управителния съвет на WWTE са били включени двама нови членове, които са определени от общото събрание на WWTE на мястото на членовете, представлявали бившите миноритарни акционери.

200 Изложените в точки 198 и 199 по-горе обстоятелства ясно показват, че от 5 май 1998 г. нататък жалбоподателите могат да упражняват решаващо влияние върху поведението на WWTE. Впрочем жалбоподателите изрично признават този факт в писмените си изявления.

201 Следователно трябва да се установи дали, що се отнася до периода от 5 май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение, условието за действително упражняване на решаващо влияние е било изпълнено по отношение на всеки един от жалбоподателите, както твърди Комисията.

202 В това отношение следва да се припомни, че в отговор на поставен ѝ от Общия съд писмен въпрос Комисията се отклонява от защитаваната в писмените си изявления теза (вж. точка 105 по-горе), като признава, че що се отнася

до дъщерните дружества, които се контролират изцяло от техните дружества майки, в обжалваното решение не просто е приложила посочената в точки 129, 130 и 140 по-горе презумпция, за да подведе въпросните дружества под отговорност за извършеното от техните дъщерни дружества нарушение, а е взела предвид и допълнителни доказателства за това, че действително е упражнено решаващо влияние (вж. точки 118 и 147 по-горе). От различни съображения на обжалваното решение личи, че в настоящия случай Комисията действително възприема такъв подход (вж. точки 141—145 по-горе).

203 Следователно трябва да се провери дали въз основа на изложените в обжалваното решение обстоятелства Комисията надлежно е установила, че през разглеждания период жалбоподателите действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на WWTE. Тези обстоятелства са посочени в съображения 396 и 398 от обжалваното решение, както и в бележки под линия 313 и 314 от това решение.

— По ролята на г-н V. при сключването на договори за отглеждане

204 На първо място, Комисията посочва споменатия в съображение 396 от обжалваното решение факт, че от 1998 г. нататък г-н V. „играе […] роля при сключването между WWTE и обединенията на производителите на договорите за отглеждане“. Бележка под линия 313 от обжалваното решение препраща в това отношение към меморандум на изпълнителния комитет на SCTC до г-н V. относно „испанските дългосрочни договори за доставка“ от началото на 1998 г.

205 Следва да се констатира, че целта на посочения меморандум действително е да оправомощи г-н V. — в качеството му на „регионален директор за Европа“ — да „сключва с производителите договори за доставка на тютюн на [WWTE]“. В този документ се съдържат много точни указания за условията, при които г-н V. може да сключва тези договори, и по-специално за изкупуваните количества, изкупните цени, премиите за качество и евентуалните аванси за производителите, както и за „гаранциите по авансите“, които могат да бъдат получени от последните.

206 Освен че опровергава твърдението на жалбоподателите, че г-н V. се е занимавал единствено с продажбите на преработен тютюн, горепосоченият меморандум ясно доказва, че SCTC е играело активна роля в политиката на WWTE по изкупуване на суров тютюн и следователно действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на последното на пазара.

207 Освен това този меморандум доказва, че SCC действително е упражнявало такова влияние. В това отношение, от една страна, следва да се отбележи, че той е трябвало да бъде подписан от г-н H., който е председател на управителния съвет и изпълнителен директор на това дружество, и от г-н C., който е един от тримата членове на неговия изпълнителен комитет. От друга страна, към онзи момент г-н V., който е оправомощен да сключва някои договори за доставка на суров тютюн, по това време продължава да бъде едновременно член на управителния съвет на WWTE и да е пряко свързан със SCC, на което е един от заместник-председателите (вж. точки 174—179 по-горе).

208 Тези констатации не се поставят под съмнение от довода на жалбоподателите, че нарушенията, предмет на обжалваното решение, се отнасят само до едногодишните договори за отглеждане, докато посочените в меморандума на изпълнителния комитет на SCTC от 1998 г. договори са със срок от три или повече години. Всъщност, за да се подведе дружеството майка под отговорност за

неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, не е необходимо да се доказва, че дружеството майка влияе върху политиката на своето дъщерно дружество в конкретната област, в която е извършено нарушението (вж. точки 170 и 171 по-горе).

209 Поради изложените в точки 168 и 169 по-горе причини е ирелевантен и доводът на жалбоподателите, че от испанските дългосрочни договори за доставка не може да се направи извод, че жалбоподателите са дали указание на WWTE да извърши нарушението.

— По ръководството на WWTE

210 На второ място, Комисията се позовава на посочения в съображение 398 от обжалваното решение факт, че в ръководството на WWTE се предвижда, че „[п]редседателят, заедно с директора по продажбите, отговаря пряко за [процедурата по сключване на договори] с предварителното разрешение на дружеството майка, което одобрява бюджета за всяка пазарна година през месец март“.

211 В това отношение се налага изводът, че съгласно обясненията, дадени от самите жалбоподатели, в приложение на тази разпоредба SCTC трябва да одобри, в рамките на производството по одобряване на годишния бюджет и преди започването на процедурата по сключване на договорите, максималните количества суров тютюн, които последното може да закупи в Испания (вж. точка 73 по-горе). С други думи, SCTC трябва да одобри бюджета за изкупуването на суров тютюн, преди председателят на управителния съвет на WWTE да започне процедурата по сключване на договорите. От това обстоятелство ясно личи, че SCTC действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE на пазара.

212 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че ръководството на WWTE няма доказателствена стойност за периода от 5 май 1998 г. до 2000 г., тъй като датира едва от последната година, е достатъчно да се отбележи, че посоченото ръководство представлява доказателство наред с упоменатия в точка 204 по-горе меморандум на изпълнителния комитет на SCTC до г-н V., от който е видно, че след 1998 г. WWTE не разполага с търговска самостоятелност (вж. точки 206 и 207 по-горе).

213 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателите, че ръководството на WWTE не е достатъчно доказателство, че SCTC е дало указание на WWTE за антиконкурентни действия, той трябва да бъде отхвърлен по същите причини като изложените в точки 168 и 169 по-горе.

— По протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 20 януари 2000 г.

214 На трето място, Комисията изтъква обстоятелството, посочено в бележка под линия 314 от обжалваното решение, че видно от протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 20 януари 2000 г. програмата за дейността на това дружество за данъчната 2001 година е била одобрена „с предложените от дружеството майка изменения“, а именно, съгласно посоченото от самите жалбоподатели, SCTC.

215 Това обстоятелство потвърждава, че SCTC действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на WWTE на пазара.

216 Следва да се отбележи, че посоченият в точка 214 по-горе протокол съдържа и други данни, които показват, че търговската политика на WWTE е била контролирана от някои от неговите дружества майки. Така в протокола се посочва, че „г-н [V.] е потвърдил, че ще изпрати плана за отглеждане в Уилсън, [а именно мястото, където се намира седалището на SCC и SCTC,] и се надява, че той ще бъде одобрен през март“.

— Извод за периода от 5 май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение

217 От посочените в точки 204—216 по-горе обстоятелства, както и от факта, че през разглеждания период SCC и SCTC притежават почти целия, а впоследствие и целия капитал на WWTE, следва, че Комисията надлежно е доказала, че в този период първите две дружества действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на третото.

218 За сметка на това следва да се приеме, че, както правилно отбелязват жалбоподателите, нито едно от посочените от Комисията в обжалваното решение обстоятелства не позволява да се приеме, че в периода от 5 май 1998 г. до датата на приемането на обжалваното решение TCLT действително е упражнявало такова влияние. В това отношение Комисията не може да се позове единствено на факта, че TCLT притежава изцяло капитала на WWTE, тъй като по този начин TCLT би било дискриминирано спрямо Intabex (вж. точка 143 по-горе), както и спрямо Universal и Universal Leaf (вж. точка 142 по-горе).

219 Следователно Комисията неправилно е подвела TCLT под отговорност за неправомерното поведение на WWTE за посочения в точка 218 по-горе период и неправилно е приела, че то трябва да носи солидарна отговорност за заплащането на глобата за същия период.

По доводите, които жалбоподателите привеждат, за да докажат, че в периода на нарушението WWTE е действало самостоятелно на пазара

220 Жалбоподателите твърдят, че изложените в точки 75—79 по-горе обстоятелства доказват, че в периода на нарушението WWTE е било „до голяма степен“ самостоятелно спрямо SCTC и е разполагало с „почти пълна“ самостоятелност спрямо SCC и TCLT.

221 След като бе прието, че TCLT не може да носи отговорност за неправомерното поведение на WWTE (вж. точки 195—197, 218 и 219 по-горе), не е необходимо настоящият въпрос да се разглежда по отношение на TCLT.

222 На първо място, следва да се приеме, че фактът, че дъщерно дружество разполага със собствено местно управление и със собствени средства, сам по себе не доказва, че това дружество определя поведението си на пазара независимо от своите дружества майки. Ето защо в настоящия случай, макар да е вярно, че WWTE се намира в подобно положение, вярно е също така, че то трябва да иска мнението или предварителното одобрение на SCTC по редица въпроси и разходи (вж. точки 183—187 по-горе), че председателят не може да започне процедурата по сключване на договори за закупуване на суров тютюн, преди SCTC да е одобрило съответния бюджет (вж. точки 210 и 211 по-горе), и че SCC и SCTC играят активна роля в неговата стратегия за изкупуването на суров тютюн (вж. точки 204—207 по-горе).

223 На второ място, що се отнася до твърдението, че за изкупуването на суров тютюн отговаря единствено WWTE, следва да се посочи, както признават самите жалбоподатели и както вече бе изложено в точки 210 и 211 по-горе, че SCTC трябва да одобри бюджета за изкупуването на суров тютюн, преди да започне процедурата по сключване на договорите. Следователно е очевидно, че WWTE не разполага със самостоятелност при изкупуването на суров тютюн.

При всички случаи самостоятелността на дъщерното дружество не може да се преценява единствено с оглед на продуктовия пазар, на който е извършено нарушението.

224 На трето място, по същите причини като посочените в точки 222 и 223 по-горе, жалбоподателите не могат да се позовават на факта, че групата Standard има децентрализирана структура. Твърдението им, че дейността на WWTE е съвсем незначителна част от дейността на групата Standard, не е достатъчно, за да се приеме, че SCC и SCTC са оставили WWTE самостоятелно да определя поведението си на пазара.

225 От гореизложеното следва, че въз основа на изтъкнатите от жалбоподателите обстоятелства не може да се установи, че в периода на нарушението WWTE е действало самостоятелно на пазара.

Извод

226 От всички изложени по-горе съображения следва, че Комисията правилно е подвела SCC и SCTC под отговорност за извършеното от WWTE нарушение и поради това е приела, че трябва да носят солидарна отговорност за заплащането на глобата и ги е включила сред адресатите на обжалваното решение.

227 Комисията обаче неправилно е приела същото и по отношение на TCLT, и то що се отнася до целия период на нарушението.

228 Следователно обжалваното решение следва да се отмени в частта, която се отнася до TCLT.

229 Тази частична отмяна не оказва влияние върху размера на глобата, за чието заплащане SCC и SCTC носят солидарна отговорност. По-специално, обратно на изтъкнатото от жалбоподателите в писмената реплика, такава отмяна не се отразява на коефициента от 1,5, който Комисията прилага към определения за WWTE начален размер на глобата, за да гарантира, че същата ще има достатъчно възпиращо действие (съображение 423 от обжалваното решение), тъй като този коефициент е определен с оглед на общия оборот на SCC, което оглавява стопанската единица, част от която е WWTE. Отново противно на поддържаното от жалбоподателите в писмената реплика, тази частична отмяна не се отразява и на приложеното поради продължителността на нарушението увеличение с 50% на началния размер на наложената на WWTE глоба (съображения 432 и 433 от обжалваното решение). Всъщност фактът, че TCLT не носи отговорност за нарушението, няма никакво отношение към неговата продължителност.

По съдебните разноски

230 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. На основание параграф 3, първа алинея от същата разпоредба Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

231 В настоящия случай, тъй като жалбата е частично уважена, с оглед на обстоятелствата по делото е справедливо жалбоподателите да понесат две трети от направените от тях съдебни разноски и две трети от тези на Комисията, а последната да понесе една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от тези на жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) **Отменя Решение C (2004) 4030 окончателен на Комисията от 20 октомври 2004 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания) в частта, която се отнася до Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc. и Trans-Continental Leaf Tobacco понасят две трети от направените от тях съдебни разноски и две трети от тези на Европейската комисия, а последната понася една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от тези на жалбоподателите.**

Czúcz Labucka O'Higgins

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 октомври 2010 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 5336

1. Жалбоподателите и административното производство ..... II - 5336

2. Обжалваното решение ..... II - 5339

3. Адресати на обжалваното решение ..... II - 5342

Производство и искания на страните ..... II - 5349

От правна страна ..... II - 5351

1. Доводи на страните ..... II - 5352

2. Съображения на Общия съд ..... II - 5369

Предварителни бележки относно възможността дружеството майка да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество ..... II - 5369

По критериите, които Комисията използва в обжалваното решение, за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от негово дъщерно дружество нарушение ..... II - 5373

По втората част от първото правно основание ..... II - 5377

По законосъобразността на метода, приложен от Комисията в настоящия случай, и по второто правно основание ..... II - 5379

По въпроса дали жалбоподателите и WWTE представляват един-единствен стопански субект ..... II - 5381

По периода от 13 март 1996 г. до 5 май 1998 г. ..... II - 5382

— По функциите на г-н V. в рамките на групата Standard ..... II - 5385

— По протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 25 и 26 март 1996 г. ..... II - 5387

— По факсовете, изпратени от председателя на управителния съвет на WWTE до г-н V. ..... II - 5390

— Извод за периода от 13 март 1996 г. до 5 май 1998г. ..... II - 5391

По периода от 5 май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение ..... II - 5393

— По ролята на г-н V. при сключването на договори за отглеждане ..... II - 5394

— По ръководството на WWTE ..... II - 5396

— По протокола от събранието на управителния съвет на WWTE от 20 януари 2000 г. ..... II - 5397

— Извод за периода от 5 май 1998 г. до датата на приемане на обжалваното решение ..... II - 5398

По доводите, които жалбоподателите привеждат, за да докажат, че в периода на нарушението WWTE е действало самостоятелно на пазара ..... II - 5399

Извод ..... II - 5400

По съдебните разноски ..... II - 5401